

Barcelona, 4 de novembre de 1983

Estimat amic,

No et pensis que les coses estiguin ja en ordre pel que fa a la qüestió mèdica, no. El meu pare es recupera lentament de l'operació de la cama. Li fa mal, però. I se la sent de nit, diu, com si fos de serradures. Ja ha anat a una visita després d'haver sortit de l'hospital, i les impressions són que no tornarà a caminar mai com abans. Ara fa cent cinquanta o dos-cents metres, i s'ha d'aturar a descansar perquè li fa mal i li pesa com el plom. Les primeres camina- des les vam començar a fer plegats, al voltant de l'illa de cases on vivim -ja saps que viu a l'escala del costat, oi?-, i ja ens tens que a la meitat del camí ens aturàvem i ens assèiem en el portal d'alguna casa. Més d'un veí que m'ha saludat en passar m'ha expressat després el seu astorament de veure un xicot alt i fort -permete'm que exageri!- com jo assegut en el graó de l'entrada d'una casa, al costat d'un home gran que fa mala cara...

El merder que hem viscut aquests dies ha estat d'ordre burocràtic. Hem creat una mena de contenciós entre la Seguretat Social i la Fundació Puigvert. Te n'estalviaré els detalls perquè me'ls reservo per a alguna narració de caire kafkià que hauré d'engiponar un dia d'aquests, però t'ho resumiré en dues paraules: de cara a l'operació de pròstata, que no sabem quan es realitzarà, el meu pare va començar a ser tractat a l'Hospital de Sant Pau durant la convalescència a Cirurgia Vascular. En sortir, va quedar encarrilat mèdicament cap a la Fundació Puigvert que és el departament d'urologia de Sant Pau, cosa que no van reconèixer a la Seguretat Social, on deien que havíem d'iniciar el tractament a través del metge de capçalera. Els de la Puigvert es van tancar a la banda i van dir que ens ajudarien en tot el que fos necessari i que no permetrien que haguéssim de pagar els seus serveis. I de tant que ens van ajudar, vam haver de començar -la Rosa i jo, ella els matins i jo les tardes- una processó per despatxos, passadissos, consultes d'especialistes, finestretes, etc., que ens han fet perdre moltes hores, els nervis i la paciència.

Finalment, la cosa s'ha arreglat. I ha estat gràcies a la tenacitat d'un dels caps administratius -una dona molt competent i decidida- de can Puigvert. El fotut del cas és que mentre la Rosa i jo la ballàvem amunt i avall compreníem que totes dues parts tenien raó i la fallada inicial partia d'haver entrat a Sant Pau com a urgències per una malaltia i continuar el mateix circuit per una altra. Bé, la qüestió és que ara el pare és a la llista d'espera per ser operat, que té una visita el dia 29 d'aquest mes, i que mentrestant porta una sonda que li fa la punyeta, tot i que diu que per al que ho ha de fer servir, no té importància...!

Amb tots aquests trasbalsos, la Rosa no acaba de fer net de tot allò que va passar el mes d'agost, tot i que fa el cor fort i se'n va sortint amb coratge i voluntat. Pots comptar, doncs, que la meua vida normal s'ha ressentit força de tants esdeveniments fora de lloc. Per cert que dilluns, dia 7, he d'anar a Granollers, al Jutjat, on hauré d'enfrontar-me amb el Jutge per culpa d'un accident de carretera que va passar ja fa més de tres anys, quan un badoc em va envestir pel darrera -en el bon sentit de la paraula- quan érem parats a la carretera de La Llagosta. És un altre afer empipador per culpa de la companyia d'aquell andova, que ara s'ha declarat insolvent. Una mè, noi!

Per altra banda, tinc una pila de lectures obligades: el premi de narracions de Cavall Fort, dins les festes Pompeu Fabra, de Lleida, amb un centenar de contes. Un premi de poesia a Andorra, que es fallarà el dia 10, amb vuit o nou llibres de poemes, i els originals que ja comencen a arribar -n'he llegit cinc- del premi Joaquim Ruyra, de la Nit de Santa Llúcia, que enguany se celebrarà a Mataró, i del qual sóc jurat per primera vegada. Penso ser terrible i implacable: és el premi per al qual vaig haver d'escriure sis novel·les abans d'aconseguir-lo fa un parell d'anys.

He escrit quatre ratlles a Carles Jordi Guardiola -i insistiré de paraula quan el torni a veure- per demanar-li algun original anglès per traduir. I també m'he dirigit a la Montserrat Roig, flamant directora d'una nova col·lecció de la Casa Grijalbo, en el mateix sentit. La noia ja m'ha contestat per dir-me que,

de moment, la col·lecció aniria a ritme molt lent, que si traduïes també d'altres llengües -cosa que ara et pregunto oficialment, tot i que li he avançat que em pensava que el teu fort era l'anglès-, i que en prenia nota als efectes oportuns. Ja veurem què en sortirà, de tot plegat. Si no em dius res en sentit contrari, faré el mateix en qualsevol iniciativa que s'engegui en ferm. Tu rai, que pots exhibir un curriculum de primera divisió!

També he participat en alguna de les presentacions que s'han fet del nou llibre de l'Ofèlia, Negra i consentida, que s'ha exhaurit en vint dies. Ara ja tenim la segona edició als aparadors, amb un franja de color negre, que fa la mar de goig. Ho vam fer a la llibreria Documenta, de Barcelona, d'una manera força informal, en pla passota. Erem sis o set ofelis. Després, hem anat a Girona -en Quim Soler i jo-, a Tarragona -en Quim Soler, en Joan Rendé, l'Aritzeta, l'Isidre Grau, i jo no-, i a Lleida -en Jaume Fuster, en Jaume Cabré i l'Isidre Grau, i jo tampoc-. Ara sembla que se'n prepara una a Andorra i una altra a Ciutat de Mallorca. Suposo que el proper llibre de l'Ofèlia haurà de ser de viatges... El llibre ha caigut bé, se n'ha parlat força, fins i tot algú n'ha parlat bé, cosa que és capaç de destrossar el més sòlid dels prestigis, i la cosa ha funcionat. Acabem de signar un compromís de traducció al castellà pel llibre anterior, Lovecraft, Lovecraft!, amb uns madrilenys que publiquen uns quaderns de por, i amb la mateixa Laia, branca castellana, per la Negra i consentida. Tot això ha estat una injecció de pa amb tomàquet per al col·lectiu que, després del fracàs de La primera vegada -un fracàs degut a l'autocrítica-, passava unes hores baixes. Ara ens tornarem a reunir i potser em serà possible reunir algun altre text per enviar-te. Hi penso, noi, però et prego que et facis càrrec que amb tants de trasbalsos, la meva organització va de bòlit.

La darrera setmana he recuperat alguns dels espectacles que no havia pogut veure. Per exemple, Les cadires, d'Ionesco, que interpretaven en el local del Teatre Lliure els del Teatrí, d'Esparreguera. L'obra, prou coneguda, i vista ja fa una vintena d'anys per l'ADB, em va semblar una mena de divertimento, però la interpretació era esplèndida. La Lola Lizaran, que és germana d'una de les vedettes

del Lliure, estava perfecta. Resulta que és la dona del director de la Caixa a Esparreguera, i que no s'ha dedicat al teatre professionalment perquè té una família al darrera. No sé si recordes Les cadires, en tot cas, però, t'explicaré que tota l'obra és la recepció que un parell de vells -ell és el porter d'un edifici- ofereixen d'una manera imaginària a les forces vives de la seva població, incloent-hi l'emperador: tota l'estona es produeix l'acumulació de cadires i més cadires per instal·lar-los a tots, amb un començament suau i un final trepidant. Naturalment, els visitants només ocupen un lloc en la ment dels dos protagonistes que van desgranant el rosari d'impotències i frustracions que ha estat la seva vida. Doncs, el dia que hi vam anar, que era diumenge passat, i s'esqueia que era la darrera representació, en acabar-se l'obra i sortir a saludar els dos actors, van començar a aparèixer, ben caracteritzats, tots els visitants que els vells haurien desitjat tenir a casa aquell dia. Va ser una manera molt original de cloure la temporada de representacions. Després, encara, hi va haver xampany -o cava, com diuen que s'ha de dir-, i jo hauria participat de la gresca si no hagués estat que la Rosa, discreta com de costum, em va empènyer cap al carrer per allò que no ens hi havia convidat ningú.

Després he vist Glups!, un musical força divertit a càrrec del grup Dagoll-Dagom, els mateixos de l'Antaviana i La nit de Sant Joan. És un musical literari, tret de les tires de còmics d'un francès, Lauzier, que ara segueixo a través d'una revista que els publica en castellà. Només hi vam detectar una fallada: un musical, al Paral·lel, quan exhibeix dones, han de ser esculturals... Els nois volien actuar al Paral·lel i ho han aconseguit. El que em temo és que al teatre Victòria atrauran només els espectadors normals de teatre català, no aquells altres habituals del Paral·lel, que es foten de les angoixes existencials i de les crisis posteriors al maig del 68, i que el que volen veure és bona cuixa i millor mamella, dos productes que no s'exhibeixen en l'espectacle de referència.

El que hem vist ha estat, també, un film valencià que només té de castellà el títol: Que nos quiten lo bailao. És un altre producte d'en Carles Mira, un home que m'ha divertit en d'altres ocasions i que en aquesta encara potser

m'ha fet riure més que mai. En una comarca valenciana tòpica, en plena Edat Mitjana tòpica, assistim als enfrontaments de moros i cristians. És com una falla monumental, amb dones de bandera, eunuocs capats a la violenta -un coet lligat en un cordill que penja dels genitals del condemnat-, banys en llet de burra, trompades a gran^Nel sense que la sang arribi al riu, i escenes eròtiques no gaire convencionals, com una que viuen un frare amb un mercader d'esclaves. Aquest darrer, el senyor Joan Monleon, l'ànima dels Pavesos, aquell grup que canta, balla i engresca de valent. La pel·lícula, a més a més de tanta samfaina, té moment aconseguits i fins i tot brillants, amb una música ben entonada.

Estem esperant que en Maurici arribi a casa definitivament la setmana vinent. Va ser aquí a mitjans del mes passat, amb el temps just d'anar tres dies a classes i fotre el camp cap a Badajoz altra vegada. Ara és a Huelva, on participa en unes maniobres conjuntes amb l'exèrcit nordamericà. Sembla que no seran tan sonades com era d'esperar perquè els marines tenen molta feina al Líban i al Caribe. Redéu, quin món! Per cert que els diaris diuen que en Jordi Pujol, que ara és als Estats Units, ha dit que "comprèn l'actuació d'en Reagan a Granada". Ja m'imagino que això és una jugada periodística de subratllar una frase entre molta lletra gruixuda, però, noi, la dreta és la dreta!

I de casa teva -bé, de la teva segona casa, vull dir-, què m'expliques? Què pot representar el govern del senyor Alfonsín? Aquí, en realitat, no en sabem res. L'opinió més generalitzada a través de la premsa és que ha guanyat una mena d'UCD amb un contingut social més aviat demagògic. És això, o no és això?

I ara, noi, he de plegar. Saluda tota la família de part nostra i tu rep l'abraçada que et devia de fa una pila de dies,

